HORIA GÂRBEA

Amintiri cu poduri

Poezie

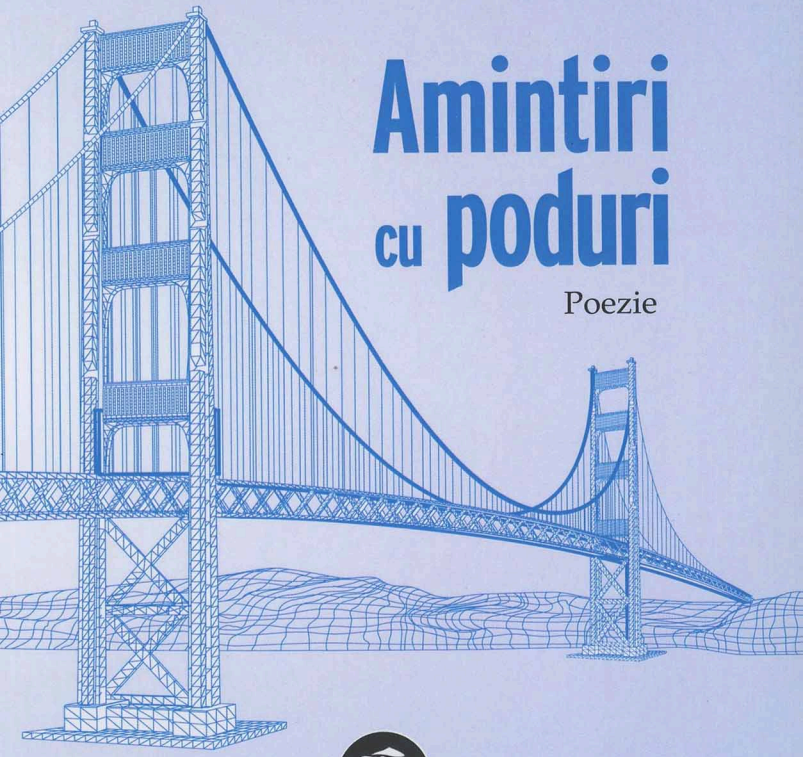

Editura **NEUMA**
2021

HORIA GÂRBEA

Amintiri cu poduri

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Gârbea, Horia
Amintiri cu poduri : poezie / Horia Gârbea. - Apahida : Neuma, 2021
ISBN 978-606-9610-08-4

821.135.1

HORIA GÂRBEA

Amintiri cu poduri

Poezie

Editura
NEUMA
2021

Amintiri cu poduri

Înțeleg că-s bătrîn numărînd
Podurile vieții mele, pe rînd.
A trece pe un pod oare să fie
Un păcat, o mare trufie?
Nici înotînd, însă parcă
Ar fi mai firesc într-o barcă...

Am trecut pe Rialto am stat
Pe Ponte Vecchio peste Arno secat
Pe Tower Bridge, Waterloo, Westminster
Pe Pont Neuf, pe Mirabeau, cu mister,
La Dresda pe Blaues Wunder și, înainte,
Pe Kennedy la Bonn. Mai țin minte
Hohenzoller, la Köln, peste Rin.
Karol Most la Praga îl țin
Între amintiri și mi-e dor
Și de podurile peste Bosfor,
De The Huc din Hoa Kien, la Hanoi,
Ori de Podul cu lanțuri, mai aproape de noi.
Am mers ore întregi, adormeai,
Peste Golful Hangzhou spre Shanghai.
Pe cîte poduri timpu-mi trecu
La Viena sau peste Yangtzî!

Dacă sînt bătrîn, e firesc
Atîtea poduri să-mi amintesc.
Ce multe rîuri am traversat
Și nici unul nu m-a udat.
Iar acum îmi șoptește unul din draci:
Dar cu Styxul, cum ai să faci?

Cocorul și pipa

cocorul și pipa

cînd înțeleptul zhidun
pleca prin tîrg
pipa lui rămînea
pe măsuța din fața chiliei
oricine o vedea
putea să știe
că zhidun e plecat
și îl va găsi mai tîrziu
pe la ora ceaiului

de fiecare dată cînd
înțeleptul zhidun
pleca prin tîrg
pe măsuța din fața chiliei
venea un cocor
el scotocea cu pliscul
în pipă și cîteva fire
de tutun cădeau pe măsuță

de fiecare dată cînd
înțeleptul zhidun
se întorcea din tîrg
cam pe la ora ceaiului
vedea tutunul risipit lîngă pipă

și zicea
iar a venit acel cocor
și nu m-a găsit

într-o zi înțeleptul zhidun
sosit din tîrg
a găsit pipa și lîngă ea
niciun fir de tutun
pot fi două pricini a spus el
sau cocorul n-a mai venit
m-a socotit nedemn de vizita lui
sau cocorul a venit
și de această dată chiar m-a găsit

ora cinci dinspre seară

broasca nemișcată
pe frunza de nufăr
verdele lor
se prelungește în apă

bîtlanul
nemișcat
lîngă frunza de nufăr
privește spre ea
ori spre broască
iar conturul ciocului
înțeapă un cer fumuriu

se aude un clipocit
broasca stă neclintită
bîtlanul nu face
nicio mișcare

e doar linguriţa mea
amestecînd cu zgomote mici
în cana cu
bîtlan frunză și broască

surîsul lui nagasaki

isao nagasaki era
un om înțelept
căruia adesea
îi plăcea să surîdă
toți oamenii din satul lui
dintre munte și plajă
îi cunoșteau surîsul
și îl admirau pe isao

într-o zi mai mulți săteni
dintre cei tineri
au venit la nagasaki
și i-au spus
mîndri și puțini neliniștiți
înțeleptule un poet
dintr-o țară îndepărtată
din europa
a scris despre tine
o poezie
s-a tradus este pe internet
oricine o poate citi

nagasaki a întrebat
despre ce este poemul acela
scrie că ești un om înțelept

și că surîzi tot timpul
i-au povestit tinerii

nagasaki i-a întrebat
scrie cumva
și din ce pricină surîd
nu deloc au zis ceilalți
despre asta nu scrie nimic

atunci e bine
a răspuns nagasaki
și a continuat să surîdă

lucruri de folos

într-o zi de sărbătoare
diogene s-a dus
în piața cetății
se găseau acolo
toate lucrurile din natură
sau născocite de oameni
de la opaițe la arme
de la păsări cîntătoare la iepuri
și de la haine la vase pictate
diogene le-a privit și a zis
ce multe lucruri
de care nu am nevoie

în altă zi
a murit un poet
creditorii au luat
tot ce era mai de preț
dar cu manuscrisele
n-aveau ce face
și s-au gîndit
să le ofere lui diogene
acesta a desfăcut
fiecare pergament și a zis
ce multe cuvinte
de care nu am nevoie

apoi diogene s-a urcat
pe treptele templului
și a privit ulițele
pline de lume
care umbla grăbită prin cetate
și a zis
ce mulți oameni
de care nimeni nu are nevoie

pornind de la un cîine

înțelepciune înseamnă
spuse învățatul lê quát
să mergi de la efect
către cauză

să luăm acest cîine
care ne latră
el poate să latre de foame
sau de frică
dacă vrem să înceteze
îi putem da mîncare
ori să-i alungăm frica

dar trebuie
cercetate cu grijă cauzele
răspunse magistrul mặc đỉnh chi
de la cele superficiale
la cele adînci
iar cîinele
poate să latre
ca să trimită o chemare de dragoste
sau poate
e chipul său de a face artă
și vrea de fapt să ne cînte

tînărul ho
asculta și tăcea
nu se cădea să vorbească
în fața învățatului lê quát
și nici măcar
a magistrului mặc định chi
al cărui nume însemna
îmbrăcămite ieftină
și chiar era foarte modest

mai tîrziu
cînd mặc định chi și lê quát
au revenit din tîrg
tînărul ho
îi aștepta cu masa
le-a turnat cîte un rachiu
de orez nou
și le-a servit un prînz cald

supa de cîine a fost delicioasă

cununa de lauri

într-o zi pe cînd intra
în cel de-al zecelea lustru al vieții
marcellus a primit
toga de gală
și cununa de lauri a înțelepților
de-atunci tot mai mulți
cetățeni au început să-l caute
și să îl asculte
tot de atunci mulți cetățeni
au început să-l evite

marcellus purta cu demnitate
zi de zi cununa de lauri
deși îl zgîria pe frunte
nu se cuvenea s-o lase
împăratul s-ar fi supărat

într-o altă zi a venit
la el un om din cetate
și i-a arătat un pergament
scris în limba persană
l-a rugat pe marcellus
să i-l citească

acesta l-a luat
a văzut literele limbii persane
pe care nu o cunoștea
și i-a răspuns că nu o poate citi

foarte rău s-a înfuriat omul acela
i-a strigat că nu e un înțelept
ci un impstor
și poartă degeaba cununa
e o rușine
ca un om ce are pe cap cunună de lauri
să nu poată citi
un înscris de cîteva rînduri

atunci marcellus
a scos cununa care-l rodea
a pus-o pe capul celuilalt
și a zis
dacă tu crezi că totul stă
în cununa de lauri
ține-o pe cap
și vei putea să citești
pergamentul acesta

elegie

dacă vei afla adevărul
dacă vei stăpîni cuvintele
vei putea oare scăpa
de melancolia acestui
amurg de primăvară întîrziată

o cioară și o bufniță
zburînd între sălcii
lasă umbra lor peste iarba
care nu o poate simți

ce concept
are puterea să desfacă
umbra vînătă
a serii care va cuprinde
lacul peste mai puțin
de o oră

punctul de sprijin

erau pe aici
niște corăbii
aproape de țărm
au fost domnule
dar arhimede
le-a dat foc au ars
pînă la ultima

erau aici pe nisip
niște cercuri
au fost domnule
le desenase
chiar arhimede
dar un soldat
a călcat pe ele
și le-a șters

era aici
un om bătrîn și ciudat
a fost domnule
acela era arhimede
dar s-a certat cu soldatul
și a fost omorît

dar de ce nu se poate face nimic
în locul acesta
fără să fie vorba de arhimede
pentru că punctul ăsta
e punctul lui arhimede domnule
voia să monteze o pîrghie
și să ridice pămîntul
dar știți
soldatul acela

paisprezece copaci

în ziua aceea de vineri
au fost plantați paisprezece copaci
nu venise încă
ziua de marți
și în fiecare dintre ei
se afla cîte un cuib de pasăre
un singur copac
era fără cuib

peste cîteva săptămîni
în fiecare cuib
ieșiseră din ouă cîteva păsări
iar în copacul care nu avea cuib
nu se afla nicio pasăre

copacul ăla
al doilea de lîngă lac
-a zis cineva-
nu are niciun cuib
poate așteaptă un phoenix
sau pasărea paradisului

noile păsări învățau să zboare
dar nu se așezau niciodată
pe copacul lipsit de cuiburi

într-o zi a venit de peste lac
un înger
și a întrebat păsările
unde ar putea să-și facă un cuib
-e un copac liber
al doilea de lîngă lac
înălțimea-voastră
e stufos confortabil
iar dacă veți scoate și pui
se vor simți minunat

-bine dragii mei
a spus îngerul cu blîndețe
dar voi mă îndemnați să mă așez
tocmai în copacul acela
pe care nu l-a vrut nimeni

în munții yang dang

înainte să urc
în munții yang dang
mi-am privit viața
și am găsit că este
complicată
absurdă
și de neînțeles

într-o seară
la mijlocul vieții
am urcat în munții yang dang
am privit siluetele stîncilor
care închipuiau
în lumina lunii
împărați și fecioare
zei și războinici
care își luau adio
de la femeile lor

în dimineața următoare
am urcat de-a lungul pîrîului
printre plantații de ceai
și am reușit să lovesc
de patruzeci de ori marele gong

semn că atîția ani
mai pot spera să trăiesc
apoi am coborît
din munții yang dang
și mi-am regăsit viața
era complicată
absurdă
de neînțeles

Messembria

messembria

din aceste lingouri
de argint
să batem atîtea monede
încît să cumpărăm pacea
de la orice
oaste barbară

din aceste lingouri
să facem
zalele unui lanț
cu care
să ferecăm porțile cetății
în nasul oricărui invadator

din aceste lingouri
să facem atîtea
vîrfuri de săgeți
încît fiecare dușman
să fie străpuns

comandantul cetății
i-a ascultat pe
sfetnicii săi
apoi a zis

din aceste lingouri
de argint
o să facem o placă
imensă
pe care să scrie
„avem monede cu care
putem cumpăra
orice pace
avem zale
pentru cele mai
puternice lanțuri
și vîrfuri de săgeți
cîte să vă
străpungem pe toți
plecați
messembria
nu poate fi cucerită"

omisiune

se spune
că maestrul oyama
a ucis 47 de tauri
înfruntîndu-i cu
mîinile goale

se spune
că oyama putea
să rupă o scîndură
oricît de groasă
cu mîinile goale

maestrul oyama
a fost însurat
cu frumoasa chiyako

ceea ce istoria
nu menționează
este ce simțea
frumoasa chiyako
atunci cînd soțul ei
îi cuprindea trupul
cu mîinile goale

convingere

după ce m-am născut
am fost botezat
după legea creștină

cînd o să mor
vreau să fiu prohodit
după legea creștină
pentru că
de n-ar exista dumnezeu
lumea n-ar avea
nicio îndreptățire

după convingeri
sînt taoist
pentru că lumea
e plină de întrebări
la care dumnezeu
nu ne cere
niciun răspuns

femeia cu perii

de cîte ori
recit poezie
apare o femeie
care împinge
un tomberon uriaș
plin cu mături și perii
și care scîrțîie îngrozitor

de cîte ori
recit poezie
femeia cenușie
și fără simțire
vine în sală
cu tomberonul ei uriaș
și îmi scîrțîie în urechi
ca o prevestire rea

mi-am închipuit
că femeia
e cenușie și pe dinăuntru
aspră și lipsită de dragoste

dar ea
are acasă
un soț iubitor
și patru copii
unul dintre ei
își iubește mama
dar iubește și poezia
încît pentru amîndouă
și-ar da chiar viața

de cîte ori
intră nesimțitoare
în mijlocul recitalului meu
tîrînd uriașul ei tomberon
femeia cu perii
se gîndește cu duioșie
la fiul ei
pe care ar vrea
să-l știe într-o zi
un ilustru poet

de ce

în copilărie
m-am lovit de rama
din lemn a patului
am plîns ore în șir
aș fi putut plînge
zile și nopți dar mama
a avut inspirația
să îmi arate ceasul
a trecut miezul nopții
plîngi de patru ore
cred că este destul

eram aproape bătrîn
cînd am citit poezii
în fața unor oameni
care mă cunoșteau
m-am stăpînit
nu mi-a tremurat vocea

apoi m-am închis în cameră
și am plîns
pînă cînd a sunat telefonul
nevastă-mea voia să știe ce fac

- plîng am răspuns
plîng și lovesc cu capul podeaua
- a fost atît de rău?
- nu. a fost bine
- atunci de ce plîngi?
- plîng am răspuns
pentru că simt că niciodată
n-o să mai trăiesc
o seară ca asta

selfie

la ora opt
am vrut să intru în mare
salvamarul bulgar
mi-a făcut semn cu degetul
nu e voie
l-am înjurat în limba mea
el pe mine în a lui

de ce vrei
să te înjur chiar
de la prima oră
i-am zis
de ce să-mi spurc
dimineața cu tine

mi-a arătat fluierul
dacă avansam
în valuri
m-ar fi fluierat
dacă te pune dracu
să fluieri
i-am strigat românește
ți-l bag pe gît
mi-a făcut un semn
universal cu mîna la tîmplă

ești nebun
yes
i-am strigat englezește
I'am a poet
all the poets are mad
cu un gest de lehamite
m-a lăsat în grija lui dumnezeu
și a început
să-și facă selfie
cu spatele la mare
deși era contre-jour

sigur am intrat
și eu în cadru
salvamarul
nu va ști niciodată
că are poze
alături de un mare poet

Rana îngerului

darurile

poezia este atunci cînd
serile de vară
încep să miroasă
intens a trecut

poezia este aceea care
picură în pahar
și limpezește vinul
pînă îl face nevăzut

poezia este o pasăre
care a uitat să cînte
și devine
chiar cîntecul ei pierdut

îngerul i-a ascultat
pe toți trei
primului i-a dăruit
o floare care mirosea
a tot trecutul

celui de-al doilea
un pahar atît de străveziu
încît părea că nu există

celui de-al treilea
i-a dat o pasăre mută
și darul de a putea asculta
cîntecele ei
aspre ca o izbire de scuturi

a treia zi

ține cîrma și nu te uita în sus
i-a spus căpitanul cîrmaciului
nu te uita în sus
deasupra noastră
este un stol de îngeri
dacă îi vezi te tulburi
și pierzi direcția
dacă te uiți la ei
se pot supăra
și vor coborî asupra noastră
ne putem trezi
aruncați pe stînci

ai grijă la frîne
și nu te uita în sus
i-a spus mecanicul frînarului
deasupra noastră
zboară cîțiva îngeri
dacă îi vezi poți greși
dacă observă că îi privești
pot veni peste noi
ne răstoarnă cu tren cu tot
și ne trezim aruncați de pe pod

nu te uita înapoi
mi-am spus
tocmai a intrat
prin geamul ferestrei un înger
prefă-te că scrii
altfel poate pune aripile
peste mîinile tale
și cine știe ce se petrece

după trei zile
a fost găsită corabia
sfărîmată de stîncile țărmului
după trei zile
a fost găsită locomotiva
cu vagoane cu tot
la picioarele podului

după trei zile
am fost găsit eu
plimbînd pe hîrtia albă
un fulg alb
și crezînd că scriu
cele mai frumoase
poeme din lume

cartea trebuia scrisă

un bărbat curajos
i-a spus iubitei sale
că ar vrea s-o știe
prizonieră într-o cetate
și să lupte cu o armată
ca s-o elibereze

un bărbat blînd
i-a spus iubitei sale
că ar vrea să fie bolnavă
ca să o poată veghea
în fiecare zi
iar în cele din urmă
s-o vindece

un poet inspirat
i-a spus aceleiași iubite
că ar vrea s-o închidă
într-o carte
pe care fiecare om
să o citească și să afle astfel
despre frumusețea ei

ăștia toți
îmi vor răul
a spus femeia
și s-a măritat
cu un agent de bursă
prea ocupat ca s-o vindece
ori s-o salveze

morala acestei povești
este că poetul
și-a scris cartea oricum

prin cercul de sîrmă

dacă un cerc de sîrmă
se rotește într-un cîmp
magnetic
se știe ce se întîmplă
dacă un înger trece
prin aerul serii
ca un fulger invizibil
printre două magnolii
se poate întîmpla
ca o petală mov
să cadă pe mica alee
pe care nu pășește
niciun muritor

și de ce nimeni
nu vede cîmpul magnetic
și doar acele aparatelor
arată curentul din cercul de sîrmă
și de ce nimeni
nu vede îngerul
și doar eu îl simt
în visele mele
chiar în cele din care
am ajuns să lipsesc

și de ce nu trec eu
de mînă cu îngerul
prin cercul de sîrmă
spre aleea ce se va umple curînd
de petale neatinse de nimeni

figurina de lut

din lutul acesta roșu
se pot face cărămizi trainice
se poate întinde
pentru a face țigle
sau dacă e modelat
mai cu pricepere
olane ca să-ți apere
casa de ploi

am ținut și eu în mîini
lutul cel roșu
puteam să-l așez
în formă de cărămidă
să-l întind ca pe
o bucată de țiglă
sau să-l curbez ca olan
să-mi apere casa de ploi

în loc de asta
eu l-am frămîntat
între mîini
ca să modelez o statuetă
care să semene
cu iubita mea
aflată departe

am lucrat atît de stîngaci
încît statuia nu-i semăna
părea mai degrabă
zeița războiului
adorată de un trib de sălbatici

cînd am scos-o
din cuptor
se întărise și era
încă și mai urîtă
dar am ținut-o în palme
și căldura ei
mi-a amintit de căldura
trupului iubitei mele
aflate departe

între soare și mine

am observat
că atunci cînd un nor
trece între mine și soare
o umbră albastră și rece
mă acoperă
culorile scad
ca apa care fierbe
iar neliniștea crește
în vîntul venit din senin
să spulbere frunzele

am băgat de seamă
că atunci cînd un om
trece între mine și soare
între coastele mele
se înfige un pumnal rece
și rămîne durerea lui
ca o tristețe și cînd
omul acela s-a dus

cînd între mine și soare
trece un înger
lumina crește și devine subțire
mă spintecă

iar căldura
razelor îmi arde pielea
o sfîșie ca o gheară
de pasăre nevăzută
și rămîn fierbinte
o stîncă neatinsă de valuri

ceea ce mă întristează
este că mulți nori
și oameni nenumărați
au trecut între soare și mine
iar îngeri între mine și soare
nu au trecut deloc
sau numai o dată

rana îngerului

aș vrea să trec
pe o stradă la cîteva clipe
după ce îngerul s-a prelins
pe deasupra ei
mîngîind-o cu umbra

poate aș simți
o urmă din parfumul lui
poate aș găsi
un fulg din aripa lui
sau o pată mică
de sînge din degetul lui
înțepat de tulpina
unui trandafir auriu

și eu trec pe o stradă
și simt vag dar sigur
un parfum minunat
găsesc un fulg nespus de ușor
și văd o pată mică albastră
ca dintr-un sînge
de culoarea cernelii

astfel sînt sigur
că îngerul există
că a trecut pe acolo
și a plecat doar ca să revină în vis
ca să-l pot vedea
doar cît să mă conving
că degetul său
e acum vindecat

Bufnița din parc

orașul surd orașul mut

un pieton un călător
mergea pe un trotuar sonor
pașii scoteau fără să știe
un sunet ca o simfonie

sus la etaj sta cineva
puțin ascuns de o perdea
pe călător îl asculta
și fredona încetișor
în ritmul dat de trecător

și pietonul eram eu
iar la etaj sta dumnezeu

lupta mea

am luptat pentru dreptate
pentru neatîrnare
pentru credință
pentru egalitate
pentru sănătate
pentru libertate
pentru umanism
am luptat împotriva lenei
minciunii
violenței
discriminării
sclaviei

acum am înțeles
că dreptatea absolută
taie ca sabia
că o credință te poate înrobi
că semnul egal anulează elita
că sănătatea
mai ales cea mintală
e vecină cu platitudinea
și libertatea e totdeauna
prost înțeleasă

acum știu
că lenea e dulce
ca și minciuna
cînd ești lăudat
că fără violență
nu poți face un bine
și din nou că a-i face
pe deștepți egali cu proștii
e o eroare

am aflat
că există sclavi
mai fericiți decît
stăpînii lor

dar mai ales cunosc bine
că lupta mea
și înțelegerea
-dar foarte tîrziu-
a zădărniciei sale
nu pot fi ocolite
ci se numesc
foarte simplu: viață

în fiecare an
iedera urcă pe zid
furnica pe iederă
numai că e altă furnică

la vînătoare

cum să pornești
la vînătoare
în dimineața de toamnă
cînd ceața din văi
este doar ceața conceptelor

cum să vînezi
cu inima ușoară
ca vînătorul lui weber
cînd pădurea
e un hățiș de simboluri

și ce să vînezi
leul lupoaica pantera
sau cerberul însuși
pe muntele povîrnit
care alunecă spre
poarta fără speranțe

cum să ochești
liniștit dacă
nici glonțul lui zenon
nu va pleca
din pușca lui zenon

cînd unda rîului
celui repede
se va schimba în nori
iar ploaia
o va duce la loc în rîu
ca să te scalzi mereu
în aceeaşi apă

cîte dimineți umede
ale toamnelor
bune pentru vînat
se irosesc vîndute
pe banii mărunți
ai cărților scrise

învățătura

nu am văzut niciodată
colosul din rhodos
dar știu că el a existat
mii de oameni
știu despre
colosul din rhodos
deși nu l-au văzut niciodată

s-au scris cărți
despre colosul din rhodos
s-au făcut filme
și milioane de simulacre
din argint, piatră și tinichea
e cu neputință
să nu afli cîndva
despre colosul din rhodos

am fost în portul din rhodos
la 23 de secole
după ce colosul
căzuse în mare
și toată lumea
vorbea numai despre
colosul din rhodos

mi se pare
că era o lucrare nefericită
și inutilă
iar prăbușirea ei după
nici șaizeci de ani
tot ce o minte de om
poate să prevadă cu siguranță

și totuși lumea vorbește
mereu despre colosul din rhodos
am chiar și eu
o statuetă ce reprezintă
colosul din rhodos
și o privesc mereu
ca să-mi aduc aminte
că în istorie
prostiile dăinuie cel mai mult

cînd a stat ceasul

zgomotul frînelor
în orașul aproape pustiu
se aude în toate piețele
în aceeași clipă

farmacistul orașului
pune mîna sa rece
pe fruntea învățătorului
-ai febră
domnule învățător
ia acest sirop
și încrederea în el
te va face să dormi

bate ora trei
dinspre ziuă
farmacistul orașului
pune mîna sa rece
pe mîna sergentului
-ai febră
domnule sergent
înghite praful acesta
și mîine să-mi spui
cît de bine te simți

străjile orașului
strigă pe străzi
că locuitorii
pot să doarmă în liniște
că paza veghează la pace
farmacistul orașului
pune mîna sa
pe sînii mamei artistului
-ai febră mătușico
ia zece picături
din licoarea asta
și ai să poți chiar dansa

nu bate nicio oră
-iar s-a stricat ceasul din turn
strigă straja
-trebuie să fie patru
îl liniștește căprarul său
că a ieșit ăla
care mîngîie noaptea statui

la generalul

stăteau doi
la cîrciumă la generalul
pe terasă – doi tei
și-un castan –
beau și se uitau după avioane

poștașul a zis
- măi gică ție nu ți-ar plăcea
să zbori
pe ăla nu-l chema gică
dar așa le spunea poștașul
la toți
-măi frate poate că mi-ar plăcea
poate nu dar tu ai
visul ăsta și ascultă la mine
dacă tu ai un vis
și te ții de el cu putere
sigur ai să zbori

dîrele lăsate de avioane
decorau cerul
care era senin
era frumos și fără ele
dar parcă așa era mai frumos

- ascultă gică
a mai zis poștașul
- de ce-mi spui gică
nu știi cum mă cheamă
- păi tu de ce
îmi spui măi frate
că nu-s frati-tu
- bine deci gică
vrei să spui că tu nu ai un vis
-eu nu am vise că sînt bătrîn
dar am și eu o obsesie
- aha zice poștașul
- da măi frate
mă obsedează gîndul morții

-înțeleg a zis poștașul sorbind lung
dar de ce dacă la mine e vis
la tine chestia asta
cu gîndul morții
zici că e o obsesie

- măi poștașule uite de ce
că tu poate ai să zbori
cum cred eu
sau poate că nu
dar la mine
e absolut sigur
că o să mor într-o zi

strigătul de pe pod

strigătul de pe pod
strivește toate cuvintele
care încap într-o carte
basculantă gonind
peste o colonie de broaște

beton zidărie asfalt
încălzind mirosul teilor
pînă începe să
aibă izul unei morți
fără glorie

toată lumea știe
povestea geamgiului
care a iubit o contesă
pînă cînd toate ferestrele
pe care le atingea cu
privirea
se colorau în albastru

asta să n-o spui la școală
asta să n-o povestești de crăciun
bunica să nu afle c-o știi
cît de frumoase sînt cărțile

pe care nu poți spune
că le-ai citit
cît de frumoase sînt strigătele
pe care nu le-ai auzit
pe pod niciodată

trecerea

-de ce vrei viză ca să treci
hotarul acesta
-domnule consul
mi-a căzut pălăria
dincolo de linia roșie
mi-e teamă
că dacă trec s-o iau
fără acte în regulă
straja o să mă-mpuște

-de ce vrei să treci
cu barca de rîul acesta
-domnule barcagiu
am auzit că dincolo de rîu
chiar pe mal
locuiește o fată frumoasă
și mi-e frică să trec înot
tatăl ei ar putea crede
că vreau s-o răpesc
și să mă împuște

- de ce vrei bilet
ca să intri în muzeul acesta
- domnule portar

am auzit că aici
e un tablou valoros
și dacă intru fără bilet
cineva ar crede că vreau să-l fur
și poate mă-mpușcă

- și ce dacă te-mpușcă
zise consulul
- și ce dacă te-mpușcă
spuse și barcagiul
iar portarul a spus
-vin eu cu tine
atunci va crede
că sînt complicele tău
și o să ne împuște pe amîndoi

tombola

cumpără trei
aspiratoare de praf
de mare capacitate
și poți cîștiga
o mașină de vise
ia-ți acum
foarfeca de tuns
preferată
și poți avea
un cal cu mînere
la jumătate din preț

ia-ți un cuțit
din gama cu două tăișuri
și vei primi gratis
o inimă ca să exersezi

colecționează șase
coduri de bare
de pe aripa unei zebre
și poți obține un nor
de forma dorită
adu orice bucată
de satelit căzută de sus

și vei primi de cinci ori
diferența pînă la un satelit funcțional
adu minimum patru pietre
de pe țărmul acelei mări
și poți avea sirena acelei mări
din silicon ecologic

și eu puteam să cîștig
de mii și mii de ori
dar niciodată
n-am păstrat bonul

povestea marinarului trist și a prințesei de ciocolată

lucrul cel mai frumos
și cel mai greu
la orice poveste
este să-i dai un nume

în copilărie
voiam să scriu povești
mai frumoase
decît cele din cărți
dar ceva mă oprea
nu găseam niciodată
un nume destul de frumos
care să bucure pe oricine
și orice om
să lase deoparte orice
ca să citească povestea

într-o zi am găsit
numele cel mai frumos
pe care avea să-l poarte
o poveste anume
povestea marinarului trist
și a prințesei de ciocolată

și atunci am fost sigur
că niciodată n-o să mai găsesc
un asemenea nume

au trecut de atunci
atîția ani
cum se face oare
că povestea marinarului trist
și a prințesei de ciocolată
nu am scris-o nicicînd

eșecul

n-am reușit să joc table
fețele zarurilor
nu arătau nimic
toate erau netede
și fără înscrisuri

n-am reușit să joc cărți
fețele lor nu purtau
nicio imagine
nici șah nu am izbutit
să joc
toate piesele erau la fel
niște pioni în formă
de struțo-cămile cu solzi

am încercat atunci să scriu
dar cuiul nu lăsa
nicio urmă în ceară
am încercat
dar tăblița de lut
era netedă și tare ca gresia
am încercat
să scriu cu sînge din deget
pe o plăcuță de fildeș

dar toți elefanții
își luaseră fildeșul cu ei
și zburaseră
către țările umede

vintage

îl și vedeam
pe egist strecurîndu-se
în liftul clitemnestrei
mutîndu-și laptopul
și telefoanele
în biroul lui agamemnon

îl și vedeam
pe oreste oprind elicopterul
pe acoperișul clădirii
omorînd gărzile
cu mitraliera lui
și coborînd pe scările palatului
din oțel și sticlă
cu pistolul într-o mînă
și dreptatea în cealaltă

îl și vedeam pe hamlet
dezintegrîndu-l pe polonius
cu perdea cu tot
și declanșînd laserul său
asupra lui claudius

cîte mii de ani
au trecut de la aceste
întîmplări fioroase
și lumea a rămas
tot sălbatică și absurdă

fanfara

în piața mare a venit o fanfară
deși nu-i sărbătoare nu e chiar niciun sfînt
și e lucru ciudat că azi prima oară
nu se văd nici alămuri și nici tobe nu sînt

în piața mare vin cîntăreții
și lumea se-adună să vadă ce vor
dar ceva e ciudat căci ei interpreții
nu și-au adus nici măcar dirijor

piața cea mare e plină de lume
muzicanții stau drepți admirați de copii
și deodată pornesc să se miște anume
cum în goarne-ar sufla ori în tobe-ar lovi

cei din jur tac și ei e o liniște mare
se prefac trompetiști toboșari a cînta
ceilalți stau amuțiți cu imensă mirare
iar apoi dintr-o dată se întîmplă ceva

privitorii din piață ori de la ferestre
aud tot mai tare o fanfară cîntînd
un marș triumfal care îi uluiește
mai tare mai clar mai frumos ca oricînd

femeia care surîde

o femeie îmbrăcată într-o
rochie albastră
stă în balcon
pe cer trece
un stol de cocori
și femeia oftează

o femeie îmbrăcată într-o
rochie neagră
stă în balcon
pe cer trece
un stol de papagali
și femeia oftează

o femeie îmbrăcată într-o
rochie roz cu buline
stă în balcon
pe cer trece
un stol de struți
și femeia oftează

o femeie îmbrăcată într-o
rochie multicoloră
stă în balcon

pe cer trece
un stol de crocodili
și femeia surîde
să fiu a naibii
chestia asta
chiar merită s-o trăiești

încă un poem cu pești

un ghinion îl însoțește
pe micul negustor de pește
cînd toți pescarii prind grămadă
de pești și îi aduc în radă
c-ar vrea pomană să îi dea
el n-are niciun ban să-i ia
iar cînd se-ntîmplă că adună
o sumă mai înfiripată
ori plouă rău ori e furtună
și niciun pește nu se-arată

nu are bani să-i meargă treaba
cînd toți vînd pești mai pe degeaba
iar cînd cu bani se căptușește
merge să-i bea că nu e pește

de ani și ani se chinuiește
sărmanul negustor de pește
iar paznicul din vechiul far
văzînd că luptă în zadar
l-a sfătuit: fă-te pescar
în loc să cumperi vinzi măcar

și ce să vezi norocul chior
l-a nimerit pe negustor
că-i vremea rea sau e senină
el are veșnic barca plină
abia mai poate acosta
atîta pește are-n ea
se miră toți cum reușește
să prindă zilnic atît pește

un singur lucru îl mîhnește
pe fostul negustor de pește
pe dig pe chei și chiar în piață
nu-i niciun negustor de față
și chiar degeaba de i-ar da
nu-i niciun mșteriu să-i ia
orașul parcă se ferește
să cumpere măcar un pește

văzînd că soarta-l prigonește
și că nu vinde niciun pește
pescarul și-a vărsat amarul
la omul ce păzește farul
și l-a-ntrebat pe el firește
ce spune cum îl sfătuiește

-ca negustor și ca pescar
n-ai prins pe lume niciun cheag
eu mă gîndesc să mă retrag
ce-ar fi s-ajungi paznic de far

mărturisirea

spune adevărul
doar adevărul
de ce aș spune
doar adevărul
ficțiunea nu-i oare
chiar mai frumoasă
n-ați vrea să veniți
la castelul meu
păzit de inorogi
unde dau baluri
cu fecioare de fildeș

spune în mă-ta adevărul
că ai încurcat-o cu noi
dar vreau să mă încurc
să ne încurcăm împreună
în labirinturi de jad
din care nici să poți ieși
n-ai vrea să mai ieși

spune adevărul
și numai adevărul
că o să-ți pară rău
de-o să uiți cum te cheamă

de o viață încerc
numai asta
să-mi uit numele și să
îmi pară foarte rău
de tot ce am făcut cînd
mai aveam încă un nume

spune adevărul și o să poți pleca
dacă e vorba să fiu alungat
mai bine mint
spune și o să poți mînca
și o să bei cît vrei
nu vreau să mă mai las ispitit
de mîncare și vin
atunci spune și o să poți dormi
somnul o să vină oricum
prea curînd
dar parcă pentru asta l-aș spune
atunci spune odată
și ai să dormi cît vrei
dacă nu cumva poezia

mira din port

treizeci și șase de ani
vameșul a locuit
lîngă malul kortinei
s-a deprins să măsoare
în fiecare zi
înălțimea apei
pe vechea miră din port
însemnînd rezultatul
într-un caiet cu pagini înguste
și coperți argintii

au trecut mii de zile
de cînd vameșul își umplea
caietul în care cifrele
abia mai încăpeau

deodată în anul al
treizeci și șaselea
a înțeles că numerele
întîmplătoare s-ar zice
de picioare și țoli
pot fi înțelese
ca un cod secret
cu o logică de bronz

prin care se pot afla
răspunsuri la toate
întrebările lumii

și-a luat registre mari
și a început să transcrie
toate tainele ieșite
din numerele citite
pe mira din port

cînd a terminat
fila o mie s-a dus
la căpitanul portului
și i-a arătat ce făcuse

acesta a clătinat însă din cap
și nu i-a dat dreptate
vreme de treizeci și șase de ani
căpitanul măsurase
cît se încălzea apa kortinei
la ora amiezei
cifrele notate cu grijă
alcătuiau alt cod secret
și singurul în măsură
să răspundă
la toate întrebările lumii

pactul cu realitatea

ce să mă fac
zumzetul realității
a devenit insuportabil
ca fluierele milițienilor
într-o intersecție
luni dimineața

dă mai tare conceptele
sau pune-ți brahms la căști
ori pornește
aruncătorul de flăcări
cui nu-i place
să nu consume
cine nu poate răbda
corola de minuni
s-o strivească
sub șenile
să pună pe foc automat
și să tragă

cu suprapopulația asta
trece glonțul prin doi
prin trei
trece prin cîți vrei

lasă maică
tu să fii sănătos
îmi zice sfînta fecioară
de la fatima
pe vremea mea
nu erau atîtea pușcoace
și tot mureau oamenii
dacă nu aveau zile

criza maimuțelor

bunica s-a hotărît
va deschide un pension virtual
pentru fete on-line

cînd eram mic
din notre dame de sion
rămăseseră doar literele
din fier forjat deasupra porții
de pe bulevardul lui pache
numit acum republicii
lîngă facultatea de instalații

elevele vor avea
colege virtuale
doldora de franceză pian
și maniere frumoase
vor avea camere de chicotit împreună
și vor putea să arunce priviri
în cele ale domnișoarelor profesoare
bunica le va face
vreo cîteva colege slabe și pistruiate
cu sînii mici
pe care ele să le protejeze
sau să le tortureze după nevoie

vor fi și vreo două eleve
imaginare vioaie și rele
ca niște maimuțe

fetele pensionului vor lua prînzul
la o pensiune virtuală
din apropierea parcului
mareșal tolbuhin
de pe bulevardul fost al republicii
acum din nou pache
în fața pensiunii va cînta zilnic
un flașnetar avînd un papagal
și două maimuțe

lucrul acesta va declanșa
pe renumitul bulevard
o criză a maimuțelor care va duce
faima pensionului
în toate colțurile internetului

eu voi fi nespus de mîndru
că bunica mea a nesocotit
lecția grea a istoriei
și îi voi cere în schimbul
mîndriei mele
o înghețată la poienița copiilor
unde apoi s-a ridicat hotelul modern
iar mai demult era
biserica numită caimata
pe care a dărîmat-o primarul pache
cînd și-a făcut bulevardul

bufnița din parc

parcul este
aproape la fel de vechi
precum copacii din el
l-am străbătut prima dată
acum mai bine
de cincizeci de ani
pe lac mergea atunci
un mic vapor
care îi plimba pe copii
și pe bunicii lor
în jurul lacului
timp de vreo douăzeci de minute

a fost prima dată
cînd am mers pe o apă
și am visat
să cunosc toate mările lumii

mai mult decît vaporul
mi-a plăcut însă o bufniță
pe care am văzut-o într-un copac
era prima bufniță
pe care o vedeam

la început am crezut
că era o pisică
și am înțeles că nu era
pentru că a zburat

după cincizeci de ani
am revăzut o bufniță
poate în același copac
nici n-aș fi văzut-o
dacă nu mi-o arăta fiul meu

după ce bufnița a zburat
i-am spus – știi
acum cincizeci de ani
am văzut-o prima dată aici

copilul m-a întrebat
de ce bufnițele
trăiesc atît de mult
nu trăiesc mult –i-am spus –
noi oamenii
trăim prea puțin
această bufniță sînt sigur
că nu m-a recunoscut
la cît de mult m-am schimbat

Plimbare pe tablă

La caleașca mea, cînd ajungi,
Înhamă doi cai albi, doi cai murgi.
Doi de fildeș, cu păr mătăsos
Și doi negri, din abanos.
Vizitii și escortă s-aduni
Cu totul patru bărbați.
Să fie toți patru nebuni,
Numiți și ofițeri sau prelați.

Voi călători prin toate acele
Șaizeci și patru de pătrățele.
Și voi simți necrezute plăceri,
Deși nu pot pleca nicăieri.
Un pătrat alb ce scînteie
Poate fi pisc în Alpi sau Caucaz,
Sau poate doar Marea Egee
Ori Adriatica, după caz.
Pătratul negru cu nuanțe roșcate
Ar fi Veneția cu palatele toate,
Sau blana urșilor Panda,
Sau un simplu ogor din Olanda.

Turnurile albe-s din Salonic,
Iar cele negre ca-n Bologna, un pic.
Fiecare pătrat va fi o grădină
În care voi fi primit de-o regină

Și voi purta coroană de crai,
Admirînd răsărituri și seri,
La Schönbrunn și la Versailles,
Cînd nu pot să plec nicăieri.

Notă despre conținut

Textele din acest volum au fost prezentate, cu cîteva excepții, în lectura autorului, la Turnirul Poetic „Cununa de Lauri" de la Nessebar, organizat de Uniunea Scriitorilor din România, în anul 2021. Autorul a făcut parte din echipa Filialei București-Poezie a Uniunii Scriitorilor, cîștigătoare la acest turnir și, în competiția individuală, a participat la finala de trei poeți.

Mulțumiri

Autorul aduce mulțumiri deosebite sponsorului care a făcut posibilă apariția volumului: *Magazinele „Bucuria Naturii", Mangalia, produse bio, organice și naturiste,* prin managerul său, doamna bioterapeut Gica Staicu.

De asemenea, exprimă cea mai vie recunoștință Editurii Neuma, pentru colaborarea exemplară de acum și din ultimii cinci ani.

Cuprins

Amintiri cu poduri 5

Cocorul și pipa

cocorul și pipa 9
ora cinci dinspre seară 11
surîsul lui nagasaki 12
lucruri de folos 14
pornind de la un cîine 16
cununa de lauri 18
elegie 20
punctul de sprijin 21
paisprezece copaci 23
în munții yang dang 25

Messembria

messembria 29
omisiune 31
convingere 32
femeia cu perii 33
de ce 35
selfie 37

Rana îngerului

darurile 41
a treia zi 43
cartea trebuia scrisă 45
prin cercul de sîrmă 47
figurina de lut 49
între soare și mine 51
rana îngerului 53

Bufnița din parc

orașul surd orașul mut... 57
lupta mea 58
la vînătoare 60
învățătura 62
cînd a stat ceasul 64
la generalul 66
strigătul de pe pod 68
trecerea 70
tombola 72
povestea marinarului trist și a prințesei de ciocolată 74
eșecul 76
vintage 78

fanfara 80
femeia care surîde 81
încă un poem cu pești 83
mărturisirea 85
mira din port 87
pactul cu realitatea 89
criza maimuțelor 91
bufnița din parc 93
Plimbare pe tablă 95

Notă despre conținut **97**

Mulțumiri **98**

Colecția
IPOSTAZE

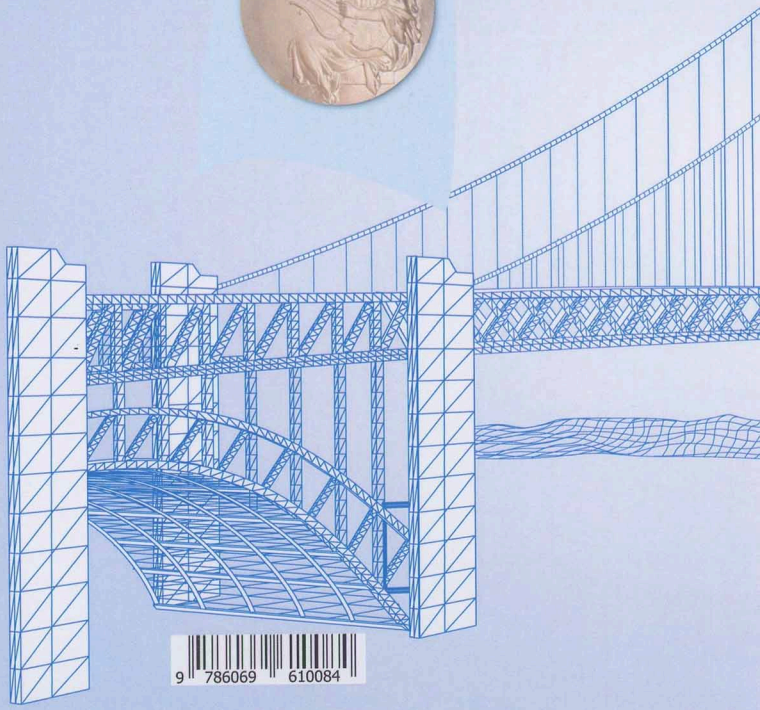

9 786069 610084